

netop har været den, der har vist Vejen paa dette Omraade. Og jeg siger, at det var heldigt, at Københavns Kommune gjorde det, det var en Lykke for Københavns Beboere, at den Gang, da denne Sag blev rejst, kom der ikke saadanne Folk som det ærede Medlem for Saksjøbing og meldte sig med det private Initiativ; havde de kommet den Gang, var det jo muligt, at de kunde have faaet ogsaa den Sag forkludret, saaledes at vi ingen Vegne vare komne. Nej, den Gang var det, ligesom det private Initiativ tog sig et lille Blund, og det var heldigt for Sagen, at de Folk ikke kom til at blande sig i det Spørgsmaal, men at det blev Kommunen selv, der tog denne Sag i sin Haand og gennemførte den paa en Maade, som er til Gavn for den store Befolkning, som Sanatoriet skal tjene. Men det er jo højt mærkeligt, at en Sag som denne ikke kan vinde Bifald hos det ærede Medlem for Saksjøbing. Han har sin egen private Geschäft med Nationalforeningen, den skal han støtte, og ud over den synes han ikke at have nogen Interesse for at skøtte andre Opgaver, der gaa i lignende Retning som den.

Formanden: Udtrykket „sin egen private Geschäft“ svarer næppe til den Tanke, det ærede Medlem har villet udtrykke.

Justitsministeren (Alberti): Det ærede Medlem, der nu satte sig, havde fuldstændig Uret, naar han talte om, at jeg har villet paastaa, at Patienter for at blive optagne paa Boserup Sanatorium skulde have Forsørgelsesret i København. Jeg har ikke talt et Ord om Forsørgelsesret i Københavns Kommune. Det, jeg har talt om, er at Boserup Sanatorium er oprettet alene af Københavns Kommune og for Københavns Kommunes Indbyggere, og det ærede Medlem ramte jo ogsaa Prikken i Sagen meget nøjagtigt ved gentagne Gange at betone, at her er Tale om et kommunalt Hospital. Det ærede Medlem sagde f. Eks., at han vilde spørge, om der var nogen anden Kommune i Landet, der byggede et kommunalt Hospital, og saa vilde finde sig i, at Indbyggere fra andre Dele af Landet kom med. Nej, det tror

jeg heller ikke, der er, men jeg antager ikke, at andre Kommuner i Landet, der byggede kommunale Hospitaler, vilde falde paa at komme til Staten og forlange, at Staten skulde bidrage til disse kommunale Hospitaler. Det er netop Sagen, og saaledes ser jeg paa det, at det er et kommunalt Hospital, der er bygget til at tage syge fra København under Kur og Pleje, og derfor ser jeg ikke, hvorledes det skulde kunne begrundes, at man til dette Formaal bidrager af hele Statens Midler. Det er en kommunal Sag, som Kommunens Kasse maa betale, og den er jo ogsaa velhavende nok til at betale det.

Rørdam: Naar det ærede Medlem har villet citere mine Udtalelser, skulde han gøre sig Umage for at citere korrekt. Jeg har overhovedet ikke udtalt mig hverken for eller imod, at Boserup Sanatorium fik Tilskud, jeg udtalte kun, at Stillingen med Hensyn til Boserup Sanatorium er ikke den samme som med Hensyn til Nationalforeningens Sanatorier, idet Nationalforeningens Sanatorier udelukkende ere for ubemidlede, medens Boserup Sanatorium ogsaa er for bemidlede, og derfor kunde der ikke med nogen Ret gøres de samme Regler gældende for disse to Ting. Men derfor kunde der godt tænkes en eller anden Form, hvorunder Boserup Sanatorium kan faa et Tilskud. Naar det ærede Medlem mener, at det har saa stor Betydning for Kampen mod Tuberkulosen, at Boserup Sanatorium faar dette Tilskud, saa er det en Misforstaaelse, det har ikke det mindste med Kampen mod Tuberkulosen at gøre, det vilde blot være et Tilskud, vi gav Københavns Kommune, og hvis Københavns Kommune ikke faar dette Tilskud, vil det jo ikke ophøre at drive Boserup Sanatorium.

Det er jo heller ikke noget ukendt, at Staten giver Tilskud til Sanatorier for hele Landet, det har den gjort i mange Aar. Kysthospitalet paa Refsnæs er et Eksempel herpaa. Der har Staten givet Tilskud. Der kunne ogsaa Børn fra København blive optagne og blive ogsaa optagne i meget stort Antal. Paa Nationalforeningens Sanatorier kan enhver blive optagen, naar han søger derom, der bliver aldeles ikke taget noget Hensyn til, om han er